

Byl konec září. Přesně ta doba, které se říká *babí léto*. Po modravé obloze pluly bílé naducané mráčky a ve sluneční záři se koupala hnědá zoraná pole, zlaté duby na okraji lesa i červené šípky na mezi. A nad tím vším se vznášely nitky babího léta. Pavoučci na nich na sebe mávali a zdravili se, až to bylo slyšet široko daleko po celém údolí, jako by šumělo listí. Každý, kdo tudy náhodou procházel po polní cestě, si říkal: „Dneska to listí nějak šumí a přitom se lístek ani nepohne. To je mi záhada!“ Ale malá mūrka Bětka, která bydlela ve zralém oříšku a všechno pozorovala, dobře rozuměla pavoučím pozdravům.